

♦ На доброті тримається світ

Коли у серці живе любов

Цією любов'ю щедро діляться з немічними людьми Валерій та Галина Кузьмичі

Валерій КУЗЬМИЧ

Будинок милосердя неможливо не впізнати. Він одразу впадає у вічі: під великим накриттям на

До села Вежиця Рокитнівського району - дорога не близька. Вийшовши з автобуса, розгублено поглядала довкола. Дві дівчинки-четвертокласниці дізнавшись, що хочуть потрапити у Будинок милосердя, радісно запропонували провести.

Відкривши двері, відразу відчула особливу атмосферу. Мене радо зустріла дівчина, яка відразу поцікавилася, з якої ж це місцевості до них завітала гостя. Галя - інвалід з дитинства. Вони з Анжелою - єдині з усіх мешканців Будинку милосердя, які можуть самостійно ходити. Тому завжди з радістю зустрічають гостей і у разі потреби допомагають тим, хто обмежений у рухах. Адже у цій родині кожен один одному брат і сестра, а Валерій і Галина Кузьмичі всім - як батько і мати.

Я попросила Валерія Мусійовича розповісти про Будинок милосердя. Коли його покликали, він якраз ремонтував старенького буса. Адже без такого, хай і зношеного, транспорту їм ніяк не обійтись: треба і продукти з райцентру підвезти, і своїх підопічних у люди вивезти.

Він сказав відверто, що не в захваті від подібних візитів. Адже до них приїжджали кореспонденти з газет, журналів, телебачення. Писали про цю сім'ю з захопленням, дивуючись із їхньої сміливості й доброти: маючи 9 дітей, всиновили дитину-інваліда і організували Будинок милосердя. Не мали бажання прославитись. Просто взяли допомогти тим, кому важко. А ще сподівалися, що з них візьмуть приклад інші й будинків доброти і милосердя стане більше. А почалося все з маленької Каріни. Її Кузьмичі удочерили 4 роки тому, коли дівчинці було 2,5 року. Карінка мала одну ніжку здорову,

вона росла і міцніла, а інша в неї не розвивалась - так і залишилась на рівні ноги однорічної дитини. Коли дівчинку забирали, вона не ходила, де посадять, там і гралася. Тато з мамою придбали їй маленькі милиці, вона навчилася ними вправно користуватися. Тепер Каріна - жвава весела дівчинка, яка радіє життю і грається зі своїми братами і сестрами.

Приклад Каріни надихнув Валерія Мусійовича і Галину Кирилівну. Вони зрозуміли, що їхнє покликання - допомагати, чим зможуть, тим людям, які дуже цього потребують. 22 листопада 2007 року вони зареєстрували Будинку милосердя. Але в житті чомусь так трапляється, що в доброму ділі часто не те що не допомагають, але й чинять різні перешкоди. Наприклад, всі розуміють, що благодійна організація існує лише на кошти благодійників, тут немає ніякого товарного обороту. Та за світло в Будинку милосердя Валерій Мусійович сплачує по 75 копійок за кіловат. А кожного місяця треба оплатити приблизно 500 кіловат електроенергії. Де взяти такі кошти? Як правило, такими організаціями повинні опікуватися благодійні фонди. Але хіба керівники цих фондів можуть побачити зі своїх кабінетів таке далеке село Вежиця?

І ще одна проблема турбує Валерія Мусійовича: нестача напруги в електромережі. В будинку два туалети, дві ванни, два бойлери, холодильник, пральна машина. Ці побутові прилади дуже необхідні в Будинку милосердя щодня, але ними неможливо користуватись через низьку напругу в електромережі. Не раз Валерій Кузьмич просив, щоб підключили 3-фазову силову на 380 вольт, але щоразу йому відмовляли, мотивуючи свою відмову тим, що трансформатор далеко від будинку.

Майже всі мешканці Будинку милосердя лежачі. Найстарші - бабусі Віра і Агафія. Вони жили в сусідньому селі. Доля склалася так, що своїх дітей не мають, тому й нікому доглянути. В Будинку милосердя їм тепло і затишно. Баба Віра і баба Гапка дуже радіють кожному гостю, а особливо розчулюються, коли з ними не лише поспілкуються, а ще й заспівають пісню.

Троє сестер Надія, Наталія, Іра та їхній тато Петро Поченюк потрапили у Вежицю аж із Черкаської області. Не хочуть вони згадувати минуле, лише кажуть, що жили в жахливих фізичних і психологічних умовах. Зараз дівчата сповнені оптимізму, займаються улюбленою справою - плетінням.

Галину Булаву і Вікторію Сафінську Валерій Мусійович привіз аж із Каховки Херсонської області. Галина самостійно пересувається (хоч із зусиллям), але в неї майже відсутні пальці на руках. Та бачили б ви, як вона плете! Я з півгодини спостерігала за цим процесом, та так і не зрозуміла премудрості цієї власноруч розробленої нею техніки плетіння. Вікторія сидяча, у неї деформовані ноги. Надзвичайно весела дівчина. Також плете, а ще малює. Найбільше у неї портретів медсестрички Світлани, яка для неї стала справжньою подружкою.

Анжела приїхала у Вежицю з Полтавської області. У неї своя трагічна життєва історія. У новій сім'ї дівчина має друзів, справжніх сестер і братів.

Найтяжче Тетяні Мішиній. Вона живе в окремій кімнаті з татом Таня майже зовсім обмежена в руках. Але при спілкуванні з нею я була просто вражена її мудрістю грамотною мовою, величезним словесним запасом. Таня розповідає, що коли померла мама, тато пережив величезний шок. І розум його не витримав. У хаті залишилися дві згорьовані людини: одна з обмеженими фізичними можливостями, інша - з розумовими Але, за словами Тані, Бог їх не залишив.

Ось так живуть мешканці Будинку милосердя. Піклуються про їхнє здоров'я і намагаються забезпечити належні умови Валерій і Галина Кузьмичі. Дуже допомагають їм власні діти. Ці люди не мають від своєї праці жодного грошового прибутку. У будинку працюють три няні, два кухарі і медсестра. На оплату їхньої праці ледве вистачає скромних інвалідських пенсій. Щодня треба організувати харчування-інвалідів, забезпечити їх ліками. Та Валерій Мусійович вірить, що в Україні є багато людей, які хочуть творити добро. Інколи трапляється, що ліки чи памперси привозять благодійники навіть з

іншого куточка України. Як правило це люди, які обмежують себе і свою сім'ю, щоб допомогти тим, хто цього вкрай потребує. Але щодня одні й ті ж люди жертвувати не можуть. А Будинок милосердя потребує допомоги щодня. Можливо, і ми долучимося до добра?

Для тих, хто бажає допомогти, вказуємо реквізити банку, куди можна перерахувати свою грошову допомогу: розрахунковий рахунок 260053017402, код 35567361, МФО 333368, Ощадбанк м. Рівне

Наталія ГАЙКЕВИЧ

Гайкевич Н.

Коли у серці живе любов/ Н. Гайкевич //Вільне слово: Громадсько-політична газета. - 2010. - С. 6